

Ἐν τούτων τῶν γιγαντιαίων δένδρων παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία. Τὸ δένδρον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς ἓν τῶν δασῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ υπολογίζεται, ὅτι εἶναι 3—4 χιλιάδων ἐτῶν τὴν ηλικίαν. Τὸ ὕψος του εἶναι ὑπὲρ τοὺς 300 πόδας καὶ ἡ κατὰ τὴν βάσιν περιφέρεια τοῦ κορμοῦ του τόσον μεγάλη, ὥστε μόλις 15 ἄνδρες ἔχοντες ἐκτεταμένους τὰς χεῖράς των δύνανται νὰ τὸν περιβάλουν!

Τοιαῦτα γιγαντιαία δένδρα, ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐλατῶν, τῶν δρυῶν, καὶ τῶν πλατάνων, εὐρέθησαν καὶ ἐν τῇ Καλιφορνίᾳ, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς.

Ὁ συγγραφεὺς, ἐξ οὗ ἡρανίσθημεν τὴν παροῦσαν εἰκόνα, προσθέτει περὶ τοῦ δένδρου τούτου καὶ ἄλλων ὁμοίων αὐτῷ τὰ ἑξῆς:

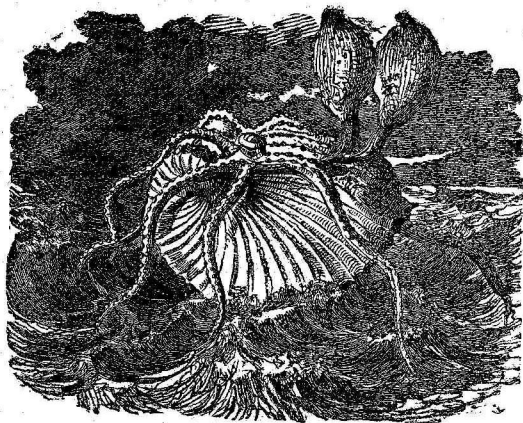
«Μοὶ ἐφάνη, ὡς ἐάν ἤμην ἐνώπιον τῶν πολλῶν μεγαλοπρεποῦς τινος ναοῦ, κατεσκευασμένου οὐχὶ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπου, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, θέλοντος τρόπον τινὰ, νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν παρατηρητὴν ἁγίον τινα τρόπον τῆς παρουσίας του. Οὐδέποτε πρότερον εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τόσον ὑπερμεγέθη στελέχη· μοὶ ἐφαίνοντο μᾶλλον ὡς ζῶντες κορμοὶ, παρὰ δένδρα· τόσον ζωηρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ παρίστανται ἐνώπιον τοῦ Θεατοῦ!»

Ἐὰν δὲ τοιαῦτα ἦναι τὰ δένδρα τῆς σημερινῆς βλαστήσεως, ὅποια πρέπει νὰ ἦσαν τὰ τῆς πλουσίας καὶ θαυματοῦς ἐκείνης, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς μας πολλὰ ἑκατομύρια ἐτῶν πρὶν ἢ ἀναφανῇ ὁ προπάτωρ τῆς σημερινῆς βλαστήσεως, καὶ τὰ ὅποια ἤδη σχηματίζουν τὰ τοσοῦτον χρήσιμα διὰ τὸν ἄνθρωπον στρώματα τῶν λιθανθράκων!

Ο ΙΑΤΡΟΣ.

Γέρων τις παρεπονέθη εἰς τινα ἱατρὸν, ὅτι ἔπασχε δυσπεψίαν. «Ὁχ,» εἶπεν ὁ ἱατρός «μὴ φροντίζῃς περὶ δυσπεψίας, διότι εἶναι συνακόλουθον τοῦ γήρατος.» Ὁ γέρων, πάλιν ἀνέφερεν αὐτῷ περὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ βλέπειν. «Μὴ σὲ μέλει περὶ τοιαύτης ἀδυναμίας», εἶπεν ὁ ἱατρός, «διότι εἶναι ἐπίσης ἐκ τῶν συνακολούθων τοῦ γήρατος.» Παρεπονέθη ἔτι περὶ βαρυκοΐας. «Ἀλοίμονον! πόσον ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ ν' ἀκούωσιν ἐντελῶς,» εἶπεν ὁ ἱατρός. «Βαρυκοΐα, μόνον τοῦτο, εἶναι εὐσταθῆς σύντροφος τοῦ γήρατος.» Παρεπονέθη κατόπιν, περὶ ἀλλεΐψεως ὕπνου. «Πόσον ἀποκεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων εἶναι ὁ ὕπνος καὶ οἱ γέροντες!» παρετήρησεν ὁ ἱατρός, «διότι ἁλλεΐψις ὕπνου εἶναι συνακόλουθος τοῦ γήρατος.» Παρεπονέθη ἔπειτα περὶ ἐλαττώσεως σωματικῆς ἰσχύος. «Εἶναι κακὸν, ὅπερ ταχέως ἐπέρχεται ἐφ' ὅλων τῶν γερόντων,»

εἶπεν ὁ ἱατρός, «διότι ἡ ἐλάττωσις τῆς σωματικῆς ἰσχύος παρακολουθεῖ ἀναγκαιῶς τὸ γῆρας.» Ὁ γέρων ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ πλέον τὴν ὑπομονὴν του, προσεκάλεσε τοὺς συντρόφους αὐτοῦ νὰ συλλάβωσι τὸν ἱατρὸν, λέγων· «συλλάβετε τὸν ἀγύρτην, τὸν ἰδιώτην, τὸν ἀμαθῆ, ὅστις οὐδὲν ἐννοεῖ, καὶ ὁ ὁποῖος οὐδὲν τοῦ φυτακοῦ διαφέρει ἢ κατὰ τὴν μορφήν. Σύρετε αὐτὸν ἔξω μὲ ὅλα τὰ συνακόλουθα αὐτῷ, τὰς μόνους λέξεις, τὰς ὁποίας γινώσκει νὰ προφέρῃ.» Ὁ ἱατρός ἐμειδίνας καὶ εἶπεν· «Ἐλθέ παιδίον, μὴ ἐρεθίζεσαι, διότι καὶ τοῦτο, προσέτι εἶναι συνακόλουθον τοῦ γήρατος!»

ΝΑΥΤΙΛΟΣ.

Ὁ ναυτίλος ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ μυριάδας ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ ἐν καιρῷ γαλήνης, ὅταν ὁ Ζέφυρος πνέῃ γλυκὰ, ἔχων τὰ πανία του ἡπλωμένα πρὸς τὸν ἄνεμον ὡς καλὸς τῷ ὄντι ναυτικός. Ἀνῆκει δὲ εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ὀκταπόδων, καὶ ἡ, τε κατασκευὴ τῆς κόγχης καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆς καθιστῶσι τὸ μικρὸν τοῦτο ζῷον λίαν περιέργον.

Πρὸς πλείονα πληροφορίαν περὶ τούτου παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ φυλλ. τοῦ μηνὸς Φεβρ. τοῦ 1868 τῆς «Ἐφημ. τῶν Παίδων,» ὅπου δίδομεν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς τε κατοικίας καὶ τῶν ἔξεων τοῦ μικροῦ τούτου ναύτου μετὰ εἰκόνας, οὐχὶ ὅμως τόσον καλῆς ὅσον ἡ προκειμένη, χάριν τῆς ὁποίας καὶ τὴν ἀναδημοσιεύομεν εἰς τὸ παρὸν φύλλον.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ.

Ὅτι ἡ μήτηρ εἶναι ἡ μορφόνουσα τὸν χαρακτήρα, ὅστις εἰς τὸν μετέπειτα βίον ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπον ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν, χρήσιμον ἢ ἀνωφελῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ πατρίδι αὐτοῦ, οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ.

Εὐτυχεῖς, λοιπὸν, αἱ χῶραι, ἐν αἷς ὑπάρχουσι μητέ-